

УДК 821.112.2=161.2

M69

The original title: «Ostatnie wakacje»

Published by arrangement with
Wydawnictwo Nasza Księgarnia Sp. z o.o.

Любий читачу!

Ця історія становить окремих, самостійний твір, але маю тебе попередити, що деякі її герої вже з'являлися в моїх книгах. Можливо, вони траплялися тобі у «Факторі кохання», «Украденому цвіті», «Коханні під зіркою Сіріуса». Якщо ж ти лише збираєшся взятися за ці романи, то цей прочитай наприкінці, щоб не довідатися завчасно про розвиток подій.

Авторка

Лачина А.

ЛЗ1 Останні канікули / Анна Лачина ; пер. з польської Н. Зотової. — Харків : ВД «ШКОЛА», 2020. — 528 с. — (Серія «Сучасна європейська підліткова книга».)

ISBN 978-966-429-589-2

Життя сімнадцятирічної Оськи перевернулося догори дригом: у серпні, на останніх канікулах, вона мусить переїхати до сім'ї батька, якого ніколи не бачила. Підслухана в потязі розмова пов'язує Оську з людьми, для яких ці канікули теж непрості. В один сюжет сплітаються цілі низки подій і стосунків: і непорозуміння батьків, і виклик «швидкої», і втеча через вікно, і вибір весільної сукні, і вуличні бійки, і втручання поліції. Та поміж усім тим — любов, яка «ніколи не перестає». Читачам, знайомим із попередніми книгами авторки — «Фактор кохання», «Украдений цвіт» та «Кохання під зіркою Сіріуса», — буде цікаво стежити за новими, часто карколомними поворотами в долях уже знайомих героїв.

Для старшого шкільного віку.

821.112.2=161.2

© Copyright for the text Anna Łacina, 2018

© Н. В. Зотова, переклад, 2020

© DEPOSITPHOTOS/R_lion_O

© ВД «ШКОЛА», 2020

ISBN 978-966-429-589-2

РОЗДІЛ I. ПАТРИЦІЯ

Середа, 1 липня 2015

1

Патриція поглянула в дзеркало. Поправила волосся, розгладила сукню. Порядок! Можна йти.

«Пам'ятай, котику, що ти заходиш на екзамени як магістр, — пригадалися слова її улюбленої професорки. — Ти йшла до цього ступення п'ять років. Тепер же лише повинна його захистити».

Дівчина почувалася спокійною, можливо, тому, що подбала про те, аби нічого не залишити на волю випадку. Елегантна синя сукня. Патриція вибрала фасон із розширеним низом, тож не хвилювалася, що надто вузька сукня утне їй лихий жарт, як це сталося з одногрупницею на наданні ліценціату¹.

Патриція не мусила поспішати. Вона б могла й пішки піти до університету, але нові вишукані шпильки вибили з її голови цю ідею. Тож краще під'їде автобусом. А якщо трапиться щось несподіване, то візьме таксі. Дівчина ще раз перевірила вміст сумки — найбільш місткої. Чи не забагато речей вона взяла? Ще одна пара колготок, конспекти, флешка з презентацією і запасна. Прихопила також нетбук, про всяк випадок. Квіти замовила неподалік від факультету, забере їх дорогою. Вахтерка обіцяла позичити відро.

.....

¹ Академічний ступінь, кваліфікація, яку отримують після 3—4 років навчання у вишах Польщі та деяких інших країнах Європи, чимось схожий на ступінь бакалавра в Україні.

— Усе буде гаразд! — посміхнулася Патриція у дзеркало. — Нехай вам щастить, пані магістр!

Батько кілька разів пропонував підвезти її до університету, та вона відмовилась. Їй хотілося трохи побути на самоті перед екзаменом. Навіть Еріку сказала, щоб їхав на роботу. Патриція вже давно переконалася, що набагато краще складає іспити, коли ніхто її не відволікає.

Дівчина вже підходила до зупинки, як задзвонив її мобільний. Ерік? Вони ж тільки-но попрощалися.

— Паті... — голос хлопця звучав інакше, ніж зазвичай, і вона вже знала, що трапилося щось погане. — Я потрапив... в аварію. Невеличку, але...

— Де ти? — урвала його дівчина. Ерік їздив на роботу на велосипеді. Але ж там велосипедні доріжки! Що могло трапитися? — Викликати швидку?

— Уже... викликали. Ти зможеш... привезти мені...

— Фактор! — Патриція повернула назад і прискорила крок. Точно, у швидкій не знайдеться такого. — Зараз буду! Де тебе шукати?

— На Довгій. Біля... «Транслісу».

Це на півдорозі до його роботи. Що він там робить о цій порі? Від сьомої Ерік має стежити за міськими телеінформаційними мережами! Патриція почала бігти, подумки проклинаючи високі підбори.

— Буду через п'ять хвилин, — кинула вона у слухавку. — Хтось є біля тебе?

— Пані... яка викликала... швидку.

Не подобався їй цей уривчастий голос, але Патриція не гаяла часу на розшитування, що там сталося. Головне — з'явитися коло нього якнайшвидше. Поки не виявиться занадто пізно.

— Я підходжу до дому. Зараз буду з фактором. Тримайся.

Патриція роз'єдналася і, не сповільнюючи бігу, гарячково перетрусила сумку в пошуках ключів від будинку Еріка. Є! Ой, зламала підбор! Так і гепнулася б на тротуар, якби не схопилася за паркан.

Дівчина штовхнула хвіртку і заскочила на подвір'я. Шкутильгаючи, дісталася до «хатинки Робінзона», колишнього помешкання Ромека, котре протягом семи років винаймав Ерік. Патриція відчула вдячність батькові за те, що кілька разів Ерік уже збирався переїхати, але той завжди знаходив якийсь недолік нового житла: відстань, площа, ціна, оточення. Яке щастя! Бо якби вона мала гнати по фактор на другий кінець Торуня, витратила б купу часу.

Якийсь час морочилася із замком, та нарешті двері відчинилися.

Дівчина поскидала з ніг шпильки, підбігла до холодильника і вигребла весь запас фактора. Ні, вона не може забрати все. Чотири тисячі одиниць, певно, вистачить? У разі чого підвезе, решта хай охолоджується. Гаразд, а що далі? Босоніж вона не добіжить. Мерцій узула Ерікові шльопанці, крутнула ключ, що весь час стирчав у замку, і помчала до вулиці Довгої. Здалека вже чувся сигнал швидкої.

2

Велосипед із вигнутим вісімкою колесом лежав на газоні біля велодоріжки. Поряд валявся шолом. Медики саме зачиняли двері швидкої, коли Патриція підбігла.

Шарпнула за ручку, а коли не допомогло — затаранила в шибку. Їй відчинили.

— Я принесла... його... фактор... — відхекуючись, мовила вона. — Будь ласка, введіть йому!

— Що? — Чоловігя в червоній уніформі поглянув на неї, як на божевільну.

— Фактор згортання. У нього гемофілія!

— Ми їдемо в лікарню, там лікар вирішить! Будь ласка, не заходьте сюди! — підвищив він голос.

— Фактор потрібно ввести якнайшвидше! — вигукнула вона. — Еріку, ти показав їм картку¹? Там же ясно написано: «У першу чергу фактор!»

— Вони не слухають... — ледь чутно сказав Ерік.

Хлопець був дуже блідий, на лобі блищали краплі поту. Патриція бачила садно під оком, яке дедалі збільшувалося. Невже Ерік ударився головою об тротуар? А якщо це крововилив у мозок? І чому вранці вони так довго прощалися? Мабуть, він їхав занадто швидко...

— Прошу, відійдіть і не ускладнюйте! — Лікар намагався вишхати Патрицію з машини швидкої.

— Це ви все ускладнюєте! — Патриція пробувала всунути йому в руки упаковку з фактором. — Будь ласка, вколійть йому це! Негайно! Я можу приготувати розчин, якщо ви не знаєте як, але там є інструкція...

Це було вже занадто.

— Забирайся звідси, тут не до жаргів! — Лікар схопив її за плечі й виставив назовні.

— Нам не можна давати ліків, принесених пацієнтом, — докинув другий, трохи привітніший. — Такі правила. Але в лікарні напевно щось пропишуть. Усе буде гаразд!

.....

¹ Спеціальна картка хворого на гемофілію, яку він завжди повинен мати при собі.

Не встигла Патриція відповісти, як двері захряснулись і машина, верескнувши шинами, рушила з місця.

Дівчина дістала телефон і викликала таксі. Вона повинна туди їхати! І якнайшвидше.

Якусь мить Патриція стояла, схилившись і зіпершись руками на коліна. Силкувалася відновити дихання й опанувати запаморочення. Спокійно, спокійно...

Хтось торкнувся її плеча.

— Усе гаразд?

Сива пані із зачесаною гулькою. Патриція і раніше помітила присутність цієї жінки, але всю увагу зосередила на Еріку.

— Це ви викликали швидку?

Та кивнула:

— Добре, що я саме тут проходила.

— Дякую, — прошепотіла Патриція. Вона підняла велошолом, який валявся на землі. Ніжно провела рукою по запиленій поверхні. — Як це тра... — зупинилася на півслові, побачивши таксі, що загальмувало біля бордюру. Пізніше розпитає. Дівчина підбігла, схопила за ручку дверцят і раптом усвідомила, що велосипед Еріка так і лежить на газоні. Але ж вона не може залишити його тут! А прив'язати його теж нічим.

Патриція благально поглянула на стару жінку. Якщо вона живе десь близько, то, може, затягне його додому?

— Чи не могли б ви приглянути за велосипедом? Або хоч якось, може... — Дівчина розгледілася. — Можливо, залишити його на СТО? — І вона показала на табличку з написом: «Технічне обслуговування та ремонт автомобілів». — Бо я мушу...

— Звісно. Я займаюся цим. — Жінка підбадьорливо їй посміхнулася. — У тебе є справи важливіші. Запиши мій номер телефону.

3

«Як добре, що є такі люди», — думала Патриція, ідучи в напрямку лікарні. Від швидкого бігу в неї досі паморочилося в голові, від хвилювання болів живіт і важко було дихати. Дівчина прикрила повіки. Треба ошанувати себе! Аж тут де не взявся спогад, що вишовз із найтемнішого куточка й кусав її раз у раз. «Не встигнеш, — шепотів він. — Не встигнеш».

І тоді вона почала підганяти таксиста в якомусь незбагненному переконанні, що якщо вона поспішить, то зможе бодай попроситися. Колись Патриція до останньої миті не хотіла вірити, що насправді сталося найгірше. Може, батько щось не так почув? Щось переплутав? Може, це не мама загинула в тій аварії? Може, вона тільки постраждала? На жаль...

Але в той момент біля неї принаймні був Ерік.

Патриція насилу відігнала від себе надокучливі картини і подумала про ту сиву жінку, таку милу й готову прийти на допомогу. Зустріч із нею, хоч і коротка, була мов парасолька, яку подали під час зливи. Шкода, що тільки на мить. Тепер вона сама мусить витримати подальші труднощі. А може, слід повідомити батькам Еріка? Вона їх любила, але трохи побоювалася. Особливо Рудоволосу, як подумки Патриція називала його матір. Хоча вони завжди були до неї ласкаві, але в їх присутності вона почувалася так, наче її тримають на прицілі.

Такі зупинилося перед шлагбаумом на в'їзді до лікарні. Патриція заплатила водієві й побігла до лікарні.

— Агов, стривайте! — Таксист висунувся з машини, розмахуючи велосипедним шоломом. Патриція повернулася, не розуміючи, яким дивом вона забрала його з собою. Дівчина поплескала по набитій сумці, аби перевірити, чи насправді з неї випирають упаковки фактора. Їй тільки бракувало, щоб у хвилюванні вона забрала шолом, а загубила те, що найважливіше. Її пальці намацали форму нетбука. Екзамен!

— Дякую! — Дівчина забрала шолом у водія. — Не підкажете, котра година?

— Восьма тридцять сім.

Патриція зойкнула. О десятій починається іспит. Дівчина бігла до лікарні, дорогою прогортаючи контакти в телефоні. Вона повинна попередити наукового керівника, що може спізнитися. Спізнитися?! Це буде диво, якщо вона взагалі сьогодні дістанеться до універсу!

Дівчина затрималася, щоб пропустити карету швидкої, і зайшла в будівлю.

— Добрий день! Це Патриція Адлер. Пане професоре, я дуже перепрошую, але не знаю, чи зможу прийти сьогодні на екзамен, — промовила дівчина, важко дихаючи. — Непередбачувані обставини, я в лікарні швидкої допомоги.

— А що з вами трапилося?!

Сигнал швидкої пролунав зовсім близько, наче хотів підтвердити правдивість її слів. Патриція відчувала велику спокусу, аби не виводити з омани наукового керівника. Якби це з нею щось трапилося, перенести екзамен точно було б простіше.

— Зі мною нічого. — Голос її затремтів, і вона вже не могла більше втримати сльози. — Вибачте, не встигну... дістатися вчасно.